

Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У. 8760/12
25. април 2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж-3218/2010 од 20. јуна 2012. године, донете по уставној жалби А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева број 117-121, изјављеној против пресуде Управног суда 17 У. 3902/10 (2008) од 23. јуна 2010. године, донетој по тужби тужилаца А.А. из ..., ..., Б.Б., с. ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. из ..., ..., Д.Д. из с. ..., Ђ.Ђ. из ..., ..., Е.Е. из ..., Ж.Ж. из ..., ..., З.З. из ..., ..., И.И. из ..., ..., Ј.Ј. из с. ..., К.К. из с. ..., Л.Л. из ..., ..., Љ.Љ. из ..., ..., М.М. из с. ..., Н.Н. из ..., ..., Њ.Њ. Из ..., ..., О.О. из ..., ..., чији је пуномоћник Јасмина Михајловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-121, поднетој против туженог Жалбене комисије Владе Републике Србије ради поништења решења, број 120-01-86/2008-01 од 5. маја 2008. године, у предмету исплате додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа, одржаној дана 25. априла 2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ПОНАВЉА СЕ поступак завршен правноснажном пресудом Управног суда 17 У. 3902/10 (2008) од 23. јуна 2010.године.

II УКИДА СЕ пресуда Управног суда 17 У. 3902/10 (2008) од 23. јуна 2010.године.

III Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-86/2008-01 од 5. маја 2008. године, и **ВРАЋА** предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

IV ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Правноснажном пресудом Управног суда 17 У. 3902/10 (2008) од 23. јуна 2010. године, одбијена је тужба тужилаца поднета против туженог Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништења решења, број 120-01-86/2008-01 од 5. маја 2008. године, којим је одбијена жалба тужилаца, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Полицијска управа Шабац, број 120-24 од 24. марта 2008. године, а којим је одбијен захтев тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу.

Против наведене правноснажне пресуде Управног суда тужилац А.А. је Уставном суду изјавио уставну жалбу.

Уставни суд је Одлуком Уж-3218/2010 од 20. јуна 2012. године, ставом 1. изреке усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да је пресудом Управног суда 17 У. 3902/10 од 23. јуна 2010. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбијена као неоснована, ставом 2. изреке наложио је Управном суду да, у року од 60 дана од дана достављања Одлуке Уставног суда, понови поступак по тужби подносиоца уставне жалбе изјављеној против решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-86/2008-01 од 5. маја 2008. године, а ставом 3. изреке одлучио да ова одлука има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

Уставни суд је наведеном одлуком оценио да образложењем оспорене пресуде нису цењени наводи тужбе да се увећање коефицијента плате за 30% односило на све запослене, па и на запослене који нису радили прековремено, ноћу и на дане државних и верских празника, иако овај навод није оцењен од стране управног органа, а истицан је у жалби. У Одлуци се, даље, наводи да у управном поступку и управном спору, није утврђена битна чињеница да ли је коефицијент за обрачун плате увећан за 30% свим запосленима у Министарству унутрашњих послова, односно да ли је прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу вреднован при утврђивању коефицијента, имајући притом у виду да се захтев за исплату додатка на плату односи на период од септембра 2003. године до септембра 2006. године, па је приликом одлучивања о захтеву било неопходно разликовати начин на који је ово питање било уређено до 29. новембра 2005. године, и након тог датума, када је ступио на снагу Закон о полицији. Ово

стога што је Законом о полицији прописана могућност увећања коефицијента по основу прековременог рада, ноћног рада и рада на дане државног и верског празника и искључена је примена других прописа о увећаној заради, а одредбама Закона о унутрашњим пословима, који је важио до 29. новембра 2005. године, ови основи нису били посебно наведени као услов за увећање коефицијента, нити је била искључена примена других прописа о увећаној заради, па према одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, у случају прековременог рада, ноћног рада и рада на дан државног и верског празника, запосленом припада додатак на плату, осим уколико тај рад није вреднован при утврђивању коефицијента, која чињеница није цењена у управном поступку. Стога је Уставни суд оценио да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/06), одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. ст. 1. до 3. Устава Републике Србије утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда, да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршања, када је то потребно, те да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 87. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07 и 99/11), прописано је да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.

Одредбом члана 89. став 2. наведеног закона прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

У конкретном случају, Уставни суд је Одлуком Уж-3218/2010 од 20. јуна 2012.

године, наложио да се штетне последице повреде права на правично суђење подносиоца уставне жалбе А.А., као и лица која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, извршене пресудом Управног суда 17 У. 3902/10 (2008) од 23. јуна 2010. године, отклоне понављањем поступка по тужби изјављеној против решења Жалбене комисије Владе, број 120-01-86/2008-01 од 5. маја 2008. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. став 2. Устава Републике Србије, члана 104. став 1. и члана 87. Закона о Уставном суду, а у оквиру својих права и дужности, Управни суд је решио да понови поступак завршен правноснажном пресудом овог суда 17 У. 3902/10 (2008) од 23. јуна 2010. године, као у ст. I и II диспозитива ове пресуде.

Поново решавајући о тужби тужилаца изјављеној против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-86/2008-01 од 5. маја 2008. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, а у складу с правним ставом изнетим у Одлуци Уставног суда Уж-3218/2010 од 20. јуна 2012. године, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Наиме, тужиоци у тужби, поднетој Врховном суду Србије дана 15. маја 2008. године, заведеној под бројем У. 3825/08, оспоравају решење туженог органа и истичу да је исто незаконито и предлажу да се оно поништи. У тужби наводе да коефицијент плате сходно члану 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама даје прецизну дефиницију плате за рад ноћу од 22 до 06 часова наредног дана, у износу од 26% од основице сразмерно времену проведеном на раду, а прописаног чланом 23. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима. У тужби се наводи да увећање коефицијента плате од 30% у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике, не обухвата и додатак на плату, јер је чланом 2. Закона о платама запосленим у државним органима и јавним службама утврђено шта се све сматра под платом, те да додаци на плату представљају самостални део плате и као такви не могу бити унети у коефицијент. Истичу да је у платним листама наведена рубрика за прековремени рад, рад на дан државног празника, као и рад ноћу, али да ови додаци нису исплаћивани, те да они зависе од конкретног обављеног посла и различити су од случаја до случаја, због чега не могу бити ни саставни део коефицијената. Истичу да је погрешно позивање туженог органа на одредбе Закона о раду, да се ради о распореду радног времена, при чему тужени није имао у виду специфичност обављања послова и чињеницу да су тужиоци у току целокупног периода који је обухваћен захтевом сваком месеца радили дуже од пуног радног времена, и да нису имали месец када су због расподеле радили краће. Посебно указују да се у

овом случају не може прихватити схватање туженог органа да од дана ступања на снагу Закона о полицији тужиоци остварују право на коефицијент за обрачун плата применом наведеног закона, јер није утврђено да ли је и на који начин примењена могућност увећања коефицијента на основу члана 147. Закона о полицији, тим пре што су појединачна решења о одређивању коефицијента тужиоцима уручена после подношења захтева за исплату додатака на плату. Предложили су да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Поднеском од 7. марта 2013. године, пуномоћник тужилаца је позивом на Одлуку Уставног суда Уж-3218/2010 од 20. јуна 2012. године, ургирао је да Суд понови поступак и донесе нову одлуку, а тужиоцима досуди трошкове поступка по АТ за састав тужбе, за 18 тужилаца, у укупном износу од 525.000,00 динара, као и за судске таксе на тужбу и одлуку по одлуци Суда.

Према образложењу оспореног решења правилно је одлучио првостепени орган када је одбио захтев тужилаца за остваривање права на додаток на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, јер су остварили право на увећање зараде у смислу члана 47. раније важећег Закона о унутрашњим пословима и члана 147. став 3. сада важећег Закона о полицији, за 30%, по основу услова рада, тежине, природе посла, задатака и послова које обављају, што укључује и рад на дан празника и ноћни рад.

Управни суд налази да се овакво закључивање туженог органа поводом захтева за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, не може са сигурношћу прихватити као правилно.

Ово стога што у проведенем управном поступку није утврђена битна чињеница да ли је коефицијент за обрачун плата увећан за 30% свим запосленима у Министарству унутрашњих послова, односно да ли је прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу вреднован при утврђивању коефицијента, на које недостатке су тужиоци указали и у жалби, а које наводе тужени орган није оценио, па Суд налази да је приликом доношења оспореног решења тужени орган учинио битне повреде правила поступка из члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, нити су у образложењу другостепеног решења оцењени сви наводи жалбе.

Стога је, у поновном управном поступку, потребно отклонити наведене повреде правила поступка и донети правилно и на закону засновано решење. Наиме, приликом одлучивања о захтеву тужилаца за исплату додатка на плату за прековремени рад, ноћни рад

и рад на дане државних и верских празника за период од септембра 2003. до септембра 2006. године, тужени орган ће имати у виду да је до 29. новембра 2005. године, био на снази Закон о унутрашњим пословима, а након тог датума Закон о полицији, који на различит начин уређују ово питање, те након правилно утврђеног чињеничног стања, донеће закониту одлуку за коју ће дати потпуне и правилне разлоге у складу са законом.

Како је у поновљеном поступку утврђено да је оспорено решење незаконито, Управни суд је, на основу одредбе члана 38. став 2. и члана 40. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ бр.46/96), који се примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), одлучио као у ставу III диспозитива ове пресуде, с тим што је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужилаца, придржавајући се примедби и схватања Суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 61. наведеног закона.

Суд је одбио захтев тужилаца за признавање трошкова управног спора, јер према одредби члана 60. Закона о управним споровима, који је био на снази у време подношења тужбе, у управним споровима свака странка сноси своје трошкове, те је одлучено као у ставу IV диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25. априла 2013. године, 11 У. 8760/12

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ